

Publicerad 2012-10-20 23:32 av Linchibelle

En vän jag hade.

Robert

Han pratar till mig, säger att det är såhär det känns det är såhär alla känner det är såhär du kommer få leva
hela ditt liv,
speedad på en svagare form av amfetamin rör han dig genom rummen.
Himlen är så oskyldigt grå.

Han går ner i vikt tappar muskler tappar kilon tappar livet i golvet,
blir full på ingenting på allting på två cider med päronsmak,
han rör oss genom rummet.
Himlen är så svart för dig milove.

Han dansar till The Cure och står längst fram och känner avsmak,
pojkar gråter inte flickor gråter men det är fan ingen skillnad på oss två,
hög på luft rör han vid dina handleder.
Snälla lär dig sätta gränser älskling.

Han färgar håret piercar sönder bryter ner sig för att ingen ska veta vem han är och han säger till mig att
uppsöka psykologen men det är ju du som behöver hjälp det är dig det är fel på.
Det är ju du som trodde på ett liv utanför alla andras,
och dina ögon går i kors och faller ihop och du viskar tyst att du ser stjärnorna nu.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Linchibelle med Poeter.se id #42907 innehar upphovsrätten